

Pesos til vor himmelske Fader

Angela Peña Dahle

»Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed« (Børnenes sangbog, s. 68).

Ana tyggede på sin sidste bid tortilla. Den var blød og lækker. Ana elskede sin bedstemors tortillas. Det var det bedste ved morgenmaden.

Ana så på sin bedstemor, Abuela, som vaskede op.

Det var som enhver anden morgen. Men én ting var ikke det samme.

Abuela plejede at gå til markedet for at købe mad. Men ikke i dag. I dag var der ingen penge at købe mad for.

»Hvad skal vi mon spise i morgen,« undrede Ana sig over.

Så kom Ana i tanke om noget. Hun vidste, hvor der var nogle penge. I aften havde hun set Abuela lægge nogle få pesos ind i et hvidt klæde.

»Har du glemt det, Abuela? Du har penge at købe mad for.«

»Hvilke penge,« spurgte Abuela.

Ana løb ind og fandt pengene. Hun rystede pengene ud af den lille pose. *Klir! Klir!*

Abuela smilede. »Det er vores tiende, Ana. Det er Herrens penge.«

»Men hvad skal vi så spise i morgen,« spurgte Ana.

»Du skal ikke bekymre dig,« sagde Abuela. »Jeg tror på, at vor himmelske Fader vil hjælpe os.«

Den næste morgen gav Abuela Ana den sidste majstortilla. Så satte hun sig ned i sin stol. Hun syede

røde blomster på en kjole og fortalte historier fra sin barndom. Hun virkede ikke spor bekymret.

Så hørte Ana, at det bankede på døren. Hun løb hen og åbnede døren.

»Onkel Pedro!«

»Jeg havde en følelse af, at jeg skulle besøge jer to,« sagde onkel Pedro. Han lagde tre poser på bordet. Den ene var fyldt med majsmeal. Den anden var der kød i. I den tredje var der friske grøntsager fra markedet.

»Åh, min dejlige søn,« sagde Abuela. »Jeg vil lave den dejligste suppe med kødboller til dig!«

»Din suppe er den bedste i verden,« sagde onkel Pedro.

Ana lo og klappede i hænderne.

Så stoppede hun. Der var en ting, hun gerne ville vide. »Abuela, vidste du godt, at onkel Pedro ville komme i dag? Er det derfor, du ikke var bekymret?«

»Nej,« sagde Abuela. »Jeg tror på, at vor himmelske Fader vil velsigne mig, når jeg betaler min tiende. Og det gjorde han.«

Ana krammede Abuela. Hun følte, at hun var den lykkeligste pige i Mexico. Hun og Abuela havde tillid til vor himmelske Fader. Nu kunne hun næsten ikke vente til, at Abuelas lækre suppe var klar. ■

Forfatteren bor i North Carolina i USA.

ILLUSTRATIONER: ANDREW BOSLEY